

Προεδρία Τραμπ : Τέσσερα χρόνια που συγκλόνισαν τον κόσμο και άφησαν παγερά αδιάφορη την ευρωπαϊκή αριστερά !

Του Γιώργου Μητραλιά

Καθώς η πρώτη πράξη του παρόντος αμερικανικού δράματος έχει ολοκληρωθεί με την ορκωμοσία του Τζο Μπάϊντεν, είμαστε πια σε θέση να σκύψουμε πάνω από τις αντιδράσεις ή την έλλειψη αντιδράσεων που προκάλεσε η ταραχώδης προεδρία Τραμπ έξω από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Και φυσικά, να αναρωτηθούμε γιατί τα ΜΜΕ και οι διεθνείς ελίτ της διανοήσης αλλά και η συντριπτική πλειονότητα των δυνάμεων της ευρωπαϊκής αριστεράς επέδειξαν πλήρη αδυναμία να κατανοήσουν τα τεκταινόμενα τόσο στη κορυφή όσο και στη βάση της αμερικανικής κοινωνίας στη διάρκεια των τεσσάρων ετών της προεδρίας του Τραμπ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το γιατί αυτής της « πλήρους ακατανοησίας » πρέπει να αναζητηθεί στη σκανδαλώδη αδιαφορία που αυτός ο -

πολύ ετερόκλητος- κόσμος, επέδειξε για ό,τι συνέβαινε όχι σε μια μικρή χώρα του Τρίτου κόσμου αλλά στη καρδιά της παγκόσμιας υπερδύναμης ! Και αν η νίκη, η ενθρόνιση και η τετραετία της προεδρίας του Τραμπ τράβηξαν κάπως την προσοχή, δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για την υποψηφιότητα του **Μπέρνι Σάντερς** και για το μεγάλο λαϊκό κίνημα που δημιουργήθηκε γύρω από αυτήν. Περισσότερο να πούμε ότι η αδιαφορία των ΜΜΕ δεν εκπλήσσει καθώς αυτά δεν έχουν κανένα συμφέρον να πληροφορήσουν την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη για το γεγονός ότι στις ΗΠΑ γεννιέται ένα πρωτοφανές μαζικό λαϊκό κίνημα, που αποτελείται κυρίως από ριζοσπαστικοποιημένους νέους και νέες που τολμούν να δηλώνουν σοσιαλιστές σε μια χώρα όπου αυτή η λέξη ήταν παραδοσιακά παραπάνω από ξορκισμένη.

Όμως, τι να πούμε για τις ευρωπαϊκές αριστερές δυνάμεις που λογικά, θα έπρεπε να έχουν κάθε συμφέρον να διαδώσουν την χαρμόσυνη είδηση της γένεσης και της ανάπτυξης αυτού του εκπληκτικού αμερικανικού λαϊκού κινήματος...και οι οποίες όμως επιμένουν να το αγνοούν, να το σνομπάρουν και να του γυρνάνε την πλάτη; Τι να για αυτές τις Αριστερές που όχι μόνο αρνούνται πεισματικά να του διαδηλώσουν την παραμικρή διεθνιστική αλληλεγγύη, αλλά και αρνούνται να επωφεληθούν από αυτό το αληθινό μάννα εξ ουρανού, που είναι το νεαρό αμερικανικό μαζικό κίνημα, για να ανεβάσουν το (πεσμένο) ηθικό των ακροατηρίων τους, να δείξουν ότι το να μιλάς για σοσιαλισμό δεν είναι και τόσο ντεμοντέ...και κυρίως, για να αναπτύξουν συντροφικούς και αγωνιστικούς δεσμούς με αυτό.

Ωστόσο, υπάρχουν και χειρότερα. Ένα

μέρος του αριστερού χώρου, εκείνο που προτάσσει την εθνική κυριαρχία, δεν περιορίζεται να αγνοεί το μαζικό κίνημα καθώς και τη νέα αμερικανική ριζοσπαστική αριστερά, τους ηγέτες της και τους αγώνες τους, αλλά δίνει την εντύπωση ότι κάνει τα πάντα για να τους συκοφαντήσει, να τους γελοιοποιήσει, να τους παρουσιάσει σαν απλά παραρτήματα του Δημοκρατικού κατεστημένου. Είναι φανερό ότι από αυτούς δεν μπορούμε να περιμένουμε να βρουν τίποτα το καλό στην αμερικανική κοινωνία μια που θεωρούν πως όλοι οι Αμερικανοί είναι ίδιοι και άρα ...συνένοχοι του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Κατά συνέπεια, δεν εκπλήσσει ότι μερικοί από αυτούς φτάνουν να δηλώνουν ότι τους “*αρέσει να βλέπουν τους Αμερικανούς να αλληλοσκοτώνονται*”, πιστεύοντας ότι αυτή με αυτή την τερατώδη φράση δίνουν μάλιστα αντί-ιμπεριαλιστικό και αγωνιστικό όρκο πίστης!

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, δεν συνιστά έκπληξη ότι ***τόσο τα διεθνή ΜΜΕ όσο και οι διάφορες ευρωπαϊκές αριστερές δυνάμεις έπесαν πάντα έξω στις προβλέψεις και αναλύσεις τους για την αμερικανική κατάσταση.*** Όμως, ακόμα μια φορά, ενώ τα ΜΜΕ είχαν κάθε (ταξικό) συμφέρον να μην δραματοποιήσουν την κατάσταση που δημιουργήθηκε στις ΗΠΑ τα τέσσερα τελευταία χρόνια, οι ευρωπαϊκές αριστερές δυνάμεις δεν είχαν κανένα συμφέρον όταν αρνούσαν να δουν ότι η παγκόσμια υπερδύναμη είχε μπει σε μια πρωτοφανή ιστορική κρίση και ότι ο Τραμπ δεν ήταν μόνο ένας κλόουν, αλλά μάλλον - όπως το έλεγε τόσο σωστά ο Μπέρνι Σάντερς- « ένας φασίστας κλόουν ».

Να λοιπόν γιατί οι -όλο και πιο συχνές προειδοποιήσεις- ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες όδευαν προς μια κατάσταση έρποντος εμφυλίου, που θα μπορούσε κάλλιστα να οδηγήσει δε βίαιες συγκρούσεις, αγνοήθηκαν μόνιμα, αποσιωπήθηκαν ή έγιναν δεκτές ακόμα και με ειρωνικά μειδιάματα.⁽¹⁾ Όπως εξάλλου, ***έγιναν δεκτές με δυσπιστία που άγγιζε την εθελούφλωση, οι επαναλαμβανόμενες προειδοποιήσεις σχετικά με την πρόθεση του Τραμπ να παραμείνει γαντζωμένος στην εξουσία με όλα τα μέσα*** και να καταγγείλει τις εκλογές ως στημένες παρόλο που είχε αρχίσει να το κάνει προληπτικά τουλάχιστον 9 μήνες πριν στηθούν οι κάλπες της 3ης Νοεμβρίου 2020. Και ενώ οι μεν έβρισκαν εντελώς εξωπραγματικό και κινδυνολογικό το να διαπιστώνεις ότι η αμερικανική κοινωνία ήταν πια ανεπανόρθωτα διχασμένη και πολωμένη, οι δε μας καθυσύχαζαν ότι “τελικά” οι Δημοκρατικοί και οι Ρεπουμπλικάνοι δεν μπορούν παρά να βρουν ένα τρόπο να συμβιώσουν και να συμφιλιωθούν. Και όλα αυτά με το αχτύπητο επιχείρημα ότι στις ΗΠΑ... “έτσι γινόταν πάντα”...

Γιατί αυτή η εθελούφλωση μπροστά στις παραπάνω από αυταρχικές και δικτατορικές διαθέσεις του Τραμπ και του συρφετού των νεοναζιστών, λευκών αρχιρατσιστών, παραληρηματικών συνομωσιολόγων και ευαγγελικών ενεργουμένων του; Μα, επειδή η πίστη τους στην (αιώνια;) σταθερότητα της “μεγαλύτερης δημοκρατίας του κόσμου” και των θεσμών της, έσπρωχνε όλα αυτά τα ΜΜΕ, κόμματα και “ειδικούς των Ηνωμένων Πολιτειών” -τόσο διαφορετικών πολιτικών οριζόντων- να μην πιστεύουν τον Τραμπ όταν έδειχνε αδιάλειπτα την προτίμησή του για τους δικτάτορες και δήλωνε ότι θέλει να μείνει στο Λευκό Οίκο τέσσερα ή ακόμα και δώδεκα παραπάνω χρόνια. Με λίγα λόγια, **παίρνοντας, μέχρι την ύστατη στιγμή, τους ευσεβείς πόθους τους για την πραγματικότητα, διεθνή ΜΜΕ αλλά και κόμματα και άνθρωποι της αριστεράς δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να μιμούνται τους προγόνους τους του μεσοπολέμου που αρνούσαν να πάρουν στα σοβαρά έναν κάποιο Αδόλφο Χίτλερ** ακόμα και λίγο πριν αυτός εισβάλει στην Πολωνία, προκαλώντας έτσι την έκρηξη του δεύτερου παγκόσμιου μακελειού...

Γνωρίζουμε ποια ήταν η συνέχεια. Το γεγονός ότι ο Τραμπ πέραγε τον καιρό του προετοιμάζοντας μανιωδώς τα « νόμιμα » και παράνομα πραξικοπήματά του δεν ήταν μια απλή παραίσθηση κάποιων φαντασιόπληκτων παλαβιάρηδων. Εξάλλου, αυτές οι προετοιμασίες δεν ήταν κρυφές ή μάλλον, έβγαζαν μάτια, και θα έπρεπε να είναι κάποιος εντελώς στραβός για να μην τις αντιληφθεί. Και έτσι φτάσαμε στην κορύφωση των πραξικοπηματικών αποπειρών του με την εισβολή και κατάληψη του Καπιτωλίου από τις ορδές των τραμπιστών στις 6 Ιανουαρίου. Το

σοκ ήταν πολύ μεγάλο αλλά **εκείνοι που ποτέ δεν είχαν δει να ετοιμάζονται οι πραξικοπηματικές συνωμοσίες του Τραμπ, παραμένουν αδιόρθωτοι.** Όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, επιμένουν ακόμα και σήμερα, αλλά μόνο εδώ στην Ευρώπη και όχι πια στην Αμερική, να υποβαθμίζουν τη σημασία των γεγονότων που εκτυλίχτηκαν στην Ουάσιγκτον στις 6 Ιανουαρίου, αρνούμενοι πεισματικά να δουν σε αυτά μια απόπειρα πραξικοπήματος! Χρήσιμη ιστορική υπενθύμιση: Το (αποτυχημένο) πραξικόπημα του Χίτλερ στο Μόναχο το 1923, είχε στοχεύσει κέντρα εξουσίας πολύ μικρότερης σημασίας από ό,τι αυτό της 6ης Ιανουαρίου 2021 στο Καπιτώλιο. Και όμως, κανείς δεν διανοήθηκε ποτέ να αμφισβητήσει ότι ο Χίτλερ είχε κάνει απόπειρα πραξικοπήματος το 1923...

Ομολογούμε ότι πιστεύαμε πάντα πως οι αριστεροί δεν θα μπορούσαν αιώνια να μην βλέπουν την πραγματικότητα, και ότι η στιγμή της αλήθειας τους θα συνέπιπτε με ένα γεγονός ιστορικής σημασίας όπως π.χ. η απόπειρα πραξικοπήματος του Τραμπ. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι πέσαμε έξω. **Ακόμα και τώρα μετά τα όσα έχουν συμβεί, τα ΜΜΕ αλλά και οι Ευρωπαίοι αριστεροί -στη συντριπτική τους πλειοψηφία- επιμένουν να κοιτάζουν τις Ηνωμένες Πολιτείες με τα ίδια παλιά γυαλιά τους που παραμορφώνουν την πραγματικότητα.** Συνεχίζοντας να υποτιμούν τη θανατερή απειλή που αντιπροσωπεύει ο Τραμπ, κάνουν τα πάντα για να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι ο Τραμπ είναι τώρα απομονωμένος, ότι το κόμμα του δείχνει να θέλει να του γυρίσει την πλάτη, ότι εγκαταλείπεται σταδιακά από όλου και περισσότερους οπαδούς

του. Δηλαδή, ότι η επιστροφή στην κανονικότητα δεν είναι παρά θέμα χρόνου και αργά ή γρήγορα, ο Τραμπ θα ανήκει πια στο παρελθόν.

Για ακόμα μια φορά, οι ισχυρισμοί τους είναι πέρα για πέρα λάθος, είναι διαμετρικά αντίθετοι από αυτά που λένε ο νέος Αμερικανός πρόεδρος, τα ΜΜΕ της χώρας του ή ακόμα και το ...FBI. Να λες τέτοια πράγματα την ώρα που ο Τραμπ εκκαθαρίζει -με μεγάλη επιτυχία- το Ρεπουμπλικανικό κόμμα από τους αντιπάλους του, που δεν ήταν εξάλλου, ποτέ παραπάνω από μια ντουζίνα, είναι απλούστατα χονδροειδές ψέμα. Όπως εξάλλου, είναι χοντροκομμένο ψέμα να λες ότι ο Τραμπ έχει απομονωθεί και χάνει τους υποστηρικτές του ακριβώς τώρα που γίνεται απόλυτος κυρίαρχος του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, που τον ακολουθεί πια τυφλά. Με λίγα λόγια, να λες όλα αυτά σημαίνει όχι μόνο ότι παραπληροφορείς και αποπροσανατολίζεις αλλά επίσης -και κυρίως- όταν πρόκειται για ανθρώπους και δυνάμεις της αριστεράς, **ότι το έχεις πάρει απόφαση να μείνεις στο περιθώριο της ιστορίας, έρμαιο των γεγονότων, χωρίς καμιά δυνατότητα παρέμβασης για να παλέψεις στο πλευρό αυτών των Αμερικανών συντρόφων σου "που πολεμάνε στην κοιλιά του κτήνους"**. Είναι θλιβερό και είναι τραγικό, αλλά δυστυχώς είναι και η αλήθεια...

1. Έχοντας αφιερώσει 52 άρθρα στις πολιτικές και κοινωνικές περιπέτειες που γνώρισαν οι Ηνωμένες Πολιτείες από το Νοέμβριο του 2015 μέχρι σήμερα, βασίζουμε -και- στη δική μας εμπειρία τις διαπιστώσεις, τα διδάγματα και του απολογισμού του παρόντος κειμένου. Αυτά τα 52 άρθρα βρίσκονται στην ιστοσελίδα μας: <https://www.contra-xreos.gr/>